

Sven Tveshags resa

Jag sitter här i mitt rum en kväll i början på julmånaden. Röken stiger i vackra slingor mot taket och utanför fönstret är det kolsvart och tyst. Det känns riktigt fridfullt och tankarna vandrar lite hit och dit utan något egentligt samband. En tanke som dock återkommer regelbundet är, att jag undrar hur det är med Sven Tveshag. Han berättade för ett tag sedan att han skulle ut och resa, men var väldigt förtegen om vad det hela handlade om. Men plötsligt avbröts mina tankar av att ytterdörren stängdes med ett väldigt brak. Ett karaktäristiskt brak! Det är bara Sven som slår igen dörren på detta våldsamma sätt. Så det gamla talesättet ”när man talar om trollen...” verkar stämma perfekt.

Så hördes de typiska tunga stegen i trappan – men ändå inte riktigt. De lät inte så bestämda som de brukar, lite tvekande och långsamma. Strax därpå slogs dörren till mitt rum upp och då fick jag förklaringen – Sven kom in stödd på en kraftig käpp.

”Vad i all sin dar har hänt?” utbrast jag förvånad.

”Det ska du inte bry dig om”, replikerade Sven ”men se nu till att jag inte behöver sitta här och törsta”.

Jag visste av erfarenhet att det inte var någon idé att ens försöka få Sven att berätta något förrän han fått i sig ett par öl, så jag skyndade mig iväg. Väl tillbaka blev vi sittande under tystnad och sög på våra pipor, medan Sven ofta tog pipan ur munnen för att dricka stora klunkar av ölen. När han var halvvägs igenom den andra, kunde jag inte hålla mig längre. ”Nu får du allt berätta”, sa jag ”var har du varit och varför går du stödd på en käpp?”

”Du är allt bra nyfiken du”, sa Sven. Sedan blev han tyst igen.

”Må så vara, men det förstår du väl att jag vill veta vad som har hänt. Och var har du varit någonstans, du har ju varit borta en hel vecka”.

Sven skrockade lite förnöjt, han började helt klart bli på bättre humör, vilket var vanligt efter några öl.

”Jo”, sa Sven, jag har varit i Norge, långt upp i det där avlånga landet”.

”Och vad har du gjort där?”

Sven småskrockade igen, sedan började han faktiskt berätta.

”Jo, det är så att någon gång ibland samlas vi vikingar för att ha lite trevligt tillsammans. Det blir inte så ofta, senaste gången var nog för fem år sedan”.

”Och vad gör ni då? Ni kan väl inte bara dricka öl hela tiden”.

”Visst bli det en och annan öl”, sa Sven ”men vi har tävlingar också”.

”Oj då”, sa jag ”vad tävlar ni i då?”

”Den första grenen är att dricka en liter öl på kortast tid”.

”Det klarade du väl storartat” sa jag.

”Visst” sa Sven ”den grenen vann jag klart. Nästa gren var att man skulle hugga itu ett äpple som hängde och svängde i en tråd”. ”Enkelt”, tillade han.

”Den tredje grenen är att man sitter på en stång och ska slå ner motståndare med en klubba. Inte något så där löjligt som säckar fyllda med halm som jag har sett häromkring, utan en rejäl klubba”.

”Låter farligt”, sa jag ”så nu förstår jag bättre varför du behöver en käpp”.

”Jo, det var där det gick lite illa. Jag fick in en rejäl smäll på min motståndare så han for i backen med en duns, men jag hade tagit i så att jag själv tappade balansen och trillade ner. Jag föll lite olycklig och skadade benet”. ”Men jag vann”, tillade han ”för den andre föll i backen först”.

”Och sådana dumheter ägnar sig vuxna karlar åt”, kunde jag inte låta bli att anmärka. ”Sedan dricker ni väl en massa öl mellan grenarna också, förmodar jag.

”En och annan blir det väl, men som du vet är jag mycket måttlig i det avseendet”. Därmed gav Sven ordet ’måttlig’ en hel ny innebörd.

”Men du har inte hört om den fjärde grenen än!”

”Nej, men jag hoppas den var lite lugnare”.

”Då slåss vi med spikklubbor”, sa Sven.

”VA!” sa jag. Jag höll på att trilla ur stolen i rena förskräckelsen. ”Menar du att ni slåss med spikklubbor, det är ju inte riktigt klokt. Hur många var det egentligen som kom från det där mötet med livet i behåll?”

Nu såg Sven riktigt nöjd ut, förmodligen för att han fått mig totalt ut fattningen. Han satt tyst en stund och njöt tydligen av situationen. Sedan tillade han. ”Jo, det är inte riktigt så illa som det låter”, sa han så småningom. Vi har ersatt de spikklädda kloten med kraftiga bollar, men det är inga lättviktiga saker skall du veta. Får man en smäll med en sådan så känns det rejält”. Jag andades ut, men Sven och hans vikingakompisar kan hitta på vilka dumheter som helst, så man kan aldrig vara riktigt säker.

”Hur gick det för dig där då?” undrade jag.

”Jag kunde tyvärr inte delta eftersom jag hade skadat benet”, sa Sven ”men annars hade jag spöat dom allihop”.

”Det hade du säkert, men jag tycker i alla fall det var bra att du inte var med. Har du brutit något?”

”Nej inte alls, benet har bara lite konstiga färger, det är både blått och gult och rött. Men till Lillejulafton kommer det säkert att vara helt bra. För det blir väl som vanligt då?” tillade han med en frågande min.

”Givetvis”, sa jag, en så gammal tradition kan man inte bryta.

”Låter bra!” sa Sven medan han med stor möda tog sig upp ur stolen, vilket nog inte enbart berodde på hans onda ben.